

V úterý jsem jel do Prahy na odborový mítink. V poledne bylo po mítinku, tak mě napadlo, že bych vlastně mohl projít žižkovské hospody. Plánuju to už od svých 15 let a zatím se mi to nepodařilo uskutečnit. Vytahnul jsem mobil, kde mám zaznamenané hospody, které mám navštívit. První byla na ráně hospoda u [Pižďucha](#). Z ulice jedno okno a dveře. Vešel jsem dovnitř a kromě obsluhy tu nikdo nebyl. Sednul jsem si k výčepu a rozhlédl se kolem. Tak to byla opravdová "čtyřka". Dal jsem si Rohozec 10, abych tu tour vydržel. Za chvíli přišel host z Hudebního divadla Karlín, dal si dvě piva, při kterých jsme se bavili o představeních. Musel jsem mu říci, že některá představení, jmenovitě Carmen, kterou jsem viděl, jsou pěkné srágory. Docela se mnou souhlasil, že už to není co bejvávalo, ale když na to chodí lidé? Za piva platil tři stovky, což jsem zbystřil, kolik zde vlastně stojí pivo. Naštěstí to byla sekera, kterou splatil. Mezitím přišla další postavička, něco mezi bezďákem a umělcem. Půjčil si Blesk, rozevřel ho a usnul. Po probuzení dopil své pivo a odešel. Ten z toho Blesku nemohl přečíst ani jeden článek. Bylo ke třetí hodině, já měl třetí pivo a začalo mě to tu bavit. Přišel nějaký potetovaný vyhazovač a rachitický studentík. Spekulovali jsme s výčepníkem o jeho váze. Nakonec výčepák přinesl socík váhu. Převážili jsme přítomné osazenstvo. Měl jsem štěstí, už to vypadalo, že zde budu nejtlustší,

ale přebyl mě o dvě kila vyhazovač. V okně se objevila nějaká panímáma s talířem koláčů, že peče, tak ať si nabídne. Přišla ještě dvojice rusáků, ale ty asi sem zabloudili. Pak nějaký vědátor, s kterým jsem se bavil o kosmu, študáci ...Najednou bylo pět hodin a já musel řešit cestu domů. Na facebooku nabízel odvoz v půl šesté do Pejru včelista, s kterým jsem už jednou jel. Po vystoupení z auta jsem měl pak pocit, že mám místo hlavy úl. Takže toho jsem zavrhnul. Autobus také, přece jenom jsem měl v sobě pět desítek. Takže zbýval vlak a v osm bych byl doma. Rozloučil jsem se a zrychleně se přesunul na Hlavásek. U pokladny byla fronta a bylo pět minut do odjezdu. Nevadí, koupím si lístek ve vlaku. Vlak měl zpoždění. Když konečně přijel stoupnul jsem si do uličky. Hoďku do Tábora vydržím. Průvodčí mě zkásnula o 260Kč a vyjela mi dlouhý lístek. Nakonec se ukázalo, že tak byla dlouhá i moje cesta. Takové prachy za jednu jízdu, když bus stojí stovku. Při zastávce v Olbramovicích, nějaká vystupující paní nadávala, že po letech jede vlakem, a že si myslela, že už pojedou něčím moderním, a místo toho jede opět v socialistickém vagónu. No, je fakt, že se toho moc nezměnilo. Akorát ta ulička se mi zdála užší. Když jsme jezdili jako študáci do Bulharska, tak jsme se v ní i vyspali. Asi sem od těch dob přibral. Bohužel z Olbramovic jsme už nevyjeli, protože klekla lokomotiva. Čekali jsme hodinu na vlak do Vídně, za který nás připojili.

Když nás zapřahnuli, průvodčí přesunula z našeho vagonu matku s třemi dětmi a kočárkem do vídeňského vlaku. Její holčičce se však chtělo čůrat, tak jsme čekali až si uleví. Začala mě ta cesta bavit. Bylo mi

jasné, že budu rád, když chytím poslední spoj do Pejru. Vlak se konečně hnul. Byli jsme dlouhý jako týden. Před Tábořem jsme se museli přesunout dopředu, protože bychom vystoupili do kolejiště. Když jsem vystoupil, srazil jsem se s brigádnicí, která u nás vypomáhala. Zašli jsme do hospody u autobusáku, protože jsme měli hodinu čas. Vlak do Pejru jsme chytili v pohodě a ještě jsme potkali spolužáka brigošky. Mladí si sedli naproti mě a půl cesty si sdělovali dojmy, s čím vším byli u doktora a co je bolí a tak dále. Důchodci na rynku hadr. Konečně jsme zastavili v Pejru. Myslel jsem, že si vezmu taxíka, ale nakonec jsem to vzal pěšky, abych výlet rozdýchal. Bylo půl jedenácté.